

Детето още по-силно се притисна къмъ бузата на баща си. Единъ отъ казацитѣ намѣри въ джеба си едно нечисто парче захаръ. Разтвори ржчичката на девойчето и турна захаръта на дланъта му. То безсъзнателно отново сви ржката си.

— Трѣбва да го вземемъ съ себе си — заговори единъ отъ офицеритѣ.

Тогавъ казакътъ, изпълнявайки заповѣдта, доближи се до момиченцето и поиска да го вдигне. Но колкото и да се стараеше да вземе детето, той не можа да направи това. Момиченцето по-силно и по-силно се притискаше до баща си и, когато поискаха да го откажнатъ отъ него, то започва тъй жаловито да хълца, че на всички дожалѣ. Казацитѣ бѣха принудени да се откажатъ отъ тия усилия. Офицеритѣ сгояха около мъртвеца и чувствуваха, че не бива да се остави момиченцето така. Най-сетне единъ отъ офицеритѣ каза: „Не бива. . . не бива да го оставяме!“ — „Ами какво да правимъ?“ — „Съвсемъ е невъзможно. . . Защото е студиено. . . мъгла. . . Да приберемъ баща му. . .“ — „Убития ли? — почуди се другиятъ офицеринъ — моля ви се, ние нѣмаме възможность да принесемъ всички ранени, камо ли да се грижимъ за убититѣ, които все едно не можемъ възкреси“. — „Да . . . Но . . . иначе момичето нѣма да трѣгне, а съ баща си ще дойде“.

*

Казацитѣ бързо донесоха единъ шинелъ, който се намираще наблизу, оставенъ види се отъ нѣкой ранень, за да му не прѣчи, разгънаха го и, като подигнаха тѣлото на турския войникъ, положили го на шинела. Казацитѣ потеглиха, като правѣха усилия да крачатъ колкото е възможно по-бавно, за да не остане момиченцето назадъ отъ тѣхъ. Когато девойчето се увѣри, че „гяуритѣ“ (сир. руситѣ) не правятъ нищо лошо на баща му, то позволи да го турятъ и него на шинела, гдето тогъчасъ прегърна тѣлото на баща си и, както по-преди,